

nincs bora, a másik hurkát, de nincs söre, a harmadik műanyag csecsebecsét, pattogatott kukoricát, pirított napraforgómagot, aminek már ősidők óta szotyola a neve – elosztják egymás közt a piacot.

Kértem egy pohár sört, s leültem. Meg kellett várnom, amíg elmúlik a nyári délután.

Az alumíniumkunyhó magas, keskeny asztalánál három cigány álldogált. A *Barbárok*at olvastam, s ők álltak, csak álltak mozdulatlanul, tetoválva, lógó, trottyos rövidnadrágban, köpködték a szotyola héját. Egy kis park van ott, egy kis csenevész park, pirosra festett fapadokkal, erőlködő bokrokkal, ennek a szigetnek nincs lepkeállománya, csak légy. Békés zug amúgy. Nem hangoskodtak, lassan, nagyon lassan fogyasztották a sörüket. Az időt. Egy lány jelent meg gyerek-kocsival, ő is köpködni kezdett. Galambok lépdeltek föl-alá, keresgéltek a porban, a szemétben. Piros lábak, előre-hátra biccenő fejek. A lány lehajolt a földre, a koszos murvából kicsipegetett néhány nagyobb zúzalékot, s az egyik férfinak adta. A férfi egy csúzlit lógatott. Négyszögletűre vágott bőr, jó széles fehér tejjgumi, széles villájú tusa. A lány ismét lehajolt, ismét kódarabokat csorgatott a kezébe. Aztán a három férfi komótosan átment az út másik oldalára. Egy galamb csappant föl a járdáról, verdesett; fél szárnya piros szaftban úszott. Kis menetekben arrébb-arrébb röppent, de már fogta a föld. A három férfi terelgette, az egyik végül belerúgott, egy másik elkapta a levegőben, odanyújtotta a lánynak, s mindannyian visszakorzóztak a sörük mellé.

A *csaj* nemsokára eltűnt a gyerekkocsival. Álldogáltak és időnként, igen takarékosan, kortyoltak egyet-egyet. Nem volt bennük se unalom, se gyűlölet.

